

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ז ר"ט)

מען בענקט אהיים

פארלויזן געווארן אין וואלד און געזוכט א שטיקל ברויט, ווען עס איז זיי אויסגעגאנגען דאס ברויט, האבן זיי אנגעהויבן צו בענקען נאכן בעטלער וואס האט זיי שוין אמאל געברענגט אין וואלד צו עסן, גלייך ווי זיי האבן געבענקט, אט איז ער דא! עס איז געקומען צו גיין א בעטלער. אז מיר וועלן בענקען און טון די שיינע עצות פונעם הייליגן רבי'ן וועט ער זיך צוריקקערן צו אונז און אונז ליכטיג מאכן.

רבי נתן אין הלכות ערב שרייבט אז איינע פון די זאכן אויף וואס מען קלאגט אין די טעג איז, אז מיר קענען נישט האבן רצון בשלמות. רצון מיינט, וועלן טון נאר דעם אויבערשטער'ס ווילן אין בית המקדש איז געווען אזא ליכט פון רצון, דארט האט געשיינט אזא קלארע אמונה אין באשעפער, אז יעדער איד וואס איז געקומען צום בית המקדש האט נאר געוואלט איין זאך,

טון דער רצון פון אויבערשטן

היינט וואס מיר האבן נישט דער רצון בשלמות דארף מען וויינען און בענקען, דער עיקר איז וויינען אויף אונזערע נישט ריכטיגע מעשים וואס האבן גורם געווען חורבן בית המקדש, ווייל חז"ל זאגן: כל מי שלא נבנה בית המקדש ביימיו - אויב דער בית המקדש איז נישט געבויט אין אונזערע טעג, ווערט עס פאררעכנט אזוי ווי עס איז חרוב געווארן אין אונזערע טעג.

מיר וויינען אזוי ווי א קינד וואס איז פארלויזן געווארן

דער שבת רופט זיך "שבת חזון" ווייל דער אנהייב פון די פסטורה הייבט זיך אן "חזון ישעיהו". רבי נתן שרייבט אין עטליכע פלעצער אז די שבתים פון די דריי וואכן זענען גאר הויכע שבתים, ווייל שבת ווייזט אויף אויפן צדיק האמת וואס ווערט אנגערופן שבת, ער קען געבן א תיקון אויף גאר גרויסע עברות. אזוי ווי חז"ל זאגן: "כל השומר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה, מוחלין לו כל עונותיו - ווער עס היט דעם שבת ווי די הלכה איז, אפילו אויב ער דינט עבודה זרה איז מען אים מוחל אלע זיינע זינד". אזוי אויך ווער עס גלייבט אינעם צדיק און רופט זיך אויף זיין נאמען האט שטענדיג א תקנה, אויב מען האלט זיך אין צדיק און זיינע עצות אפילו אויב מען איז גאר טיף אראפפאלן וועט דער צדיק אים צום סוף פאררעכטן.

אויף דעם קלאגן מיר און מיר וויינען אין די טעג, בפרט אין תשעה באב זיצן מיר אלע אויף דער ערד, מען לערנט נישט מ'לייגט נישט קיין טלית ותפילין צו ווייזן אז אן דער בית המקדש און אן די צדיקי האמת וועלכע זענען נסתלק געווארן בעונותינו הרבים האבן מיר נישט קיין שום חיות.

מיט די בקיה אז מען וויינט און מען זוכט דעם צדיק באווייזט ער זיך. אזוי ווי מען זעט ביי די מעשה פון די בעטלערס אז די קליינע קינדער וועלכע זענען

קינדער און ער וועט אונז בקרוב צוריק בויען דעם בית המקדש, אזוי חז"ל זאגן: כל המתאבל על ירושלים - ווער עס טרויערט אויף ירושלים, זוכה ורואה בשמחתה - וועט זוכה זיין איר צו זען אין איר פרייד.

און וויינט און בענקט צו זען זיין טאטע מאמע, וואס דאס איז גורם גאר א שטארקע בענקשאפט אויף די עלטערן. אזוי אויך וועט דאס היינט גורם זיין אז דער אויבערשטער זאל זיך שוין מרחם זיין אויף אונז זיינע

בני רבי נתן'ס זכרונות

אונטערזעצונג #44

אומפארגעסליכע מאמע, הרבנית הצדיקת חי' לאנע ע"ה, וועלכע איז נפטר געווארן עלף חדשים פריער - דאנערשטאג פרשת תולדות, ב' כסלו תקס"ד.

יענעם שבת, א טאג איידער רבי נתן האט געזאגט דעם לעצטן קדיש שליסנדיג דעם אבילות יאר, האט דער רבי געזאגט א תורה אין וועלכן ער האט אריינגעפלאכטן דער ענין פון קדיש (ליקוטי מהר"ן סימן קע"ז).

זונטאג האט רבי נתן געפרעגט וואס ער קען טון לעילוי נשמתה פון זיין מאמע. האט דער רבי אים געענטפערט, אז ער זאל זאגן די ברכה אשר יצר מיט כוונה לעילוי נשמתה - א' ערנסטע אשר יצר.

דער רבי הייסט מחדש זיין חידושי תורה דורכאויס דעם ווינטער, האט דער רבי געהייסן פאר רבי נתן און זיינע אנדערע תלמידים אז זיי זאלן אריינטראכטן אין תורה אויף אן אופן צו

אין קורצן פון פריער:

דער רבי'נס טאכטער, פייגא איז ליידער נפטר געווארן אלס קליין קינד. מען באהאלט פון רבי'ן די בשורה אבער דער רבי לאזט פאלן רמזים אז ער ווייסט גאנץ גוט וואס ס'טוט זיך...

עטליכע וואכן שפעטער באפעלט דער רבי מען זאל אים אנטפלעקן וואס ס'איז געשען. דער רבי דערציילט אז די טאכטער איז געקומען צו אים מיט טענות אז מען האט איר געטראגן צו א דאקטאר, א כישוף מאכער ר"ל. אצינד אז ער דארף זיך פארען מיט איר תיקון, מוז מען אים זאגן אז זי איז נפטר געווארן.

אצינד ליינט ווייטער:

רבי נתן שליסט דאס אבילות יאר

זונטאג פרשת נח, ב' חשוון, האט רבי נתן אויפגעהערט צו זאגן קדיש נאך זיין

און אור-עלטערן אויף יענע וועלט.

דער אמת'ער אמת

אין די פריערדיגע קאפיטלען האבן מיר געשילדערט ווי דער פאטער פון רבי נתן וויל ער זאל נעמען אחריות אויף די פרנסה אין שטוב אין צוגאב צו זיין לערנען תורה, אבער רבי נתן קען נישט אפלאזן די תורה אפילו בלויז פאר די ביסל צייט וואס עס געדויערט צו טון משא ומתן. ענדליך האמערט מען אויס א פלאן אז רבי נתן וועט זיין א געלט שותף אין די געשעפטן און אזוי ארום וועט ער באקומען א געהאלט אויף א מכובדיגן אופן.

זינט דאן איז שוין אריבער בערך א יאר מיט א האלב, וואס רבי נתן האט געקענט זיצן און לערנען אומגעשטערט. לידער האבן די געשעפטן אנגעהויבן זיך צו וואקלען און די הכנסות איז זייער איינגעשרימפן געווארן. אין ליכט פון די לעצטע אומשטענדן, האט רבי נתן'ס שווער אים צוגעשטופט אז ער זאל אנעמען א רבנות פאסטן. דער שווער אליין איז געווען רב אין עטליכע שטעט און האט געהאט א ווארט אויפצונעמען דעם איידעם מיט א מכובדיגן פאסטן.

רבי נתן וועט גארנישט טון אן דעם רבי'נס הסכמה. און ווען ער האט זיך שוואל עצה געווען מיט'ן רבי'ן, האט אים דער רבי געהייסן אנעמען דעם פאסטן.

"אבער איך האב מורא פון די געוואלדיגע אחריות וואס אזא פאסטן ברענגט מיט זיך ווען מען פרעגט פארשידענע שאלות," האט רבי נתן זיך

קענען אויפקומען מיט פרישע חידושי תורה, אבער ער האט זיי נאכנישט געהייסן דאס אראפשרייבן. דער רבי האט געזאגט פאר רבי נתן אז יעצט זאל ער נאר קלערן און טראכטן און ביי אן אנדער געלעגנהייט וועט ער אים שוין הייסן שרייבן.

אין יענעם יאר, שבת חנוכה, האט דער רבי אריינגעפלאכטן אין די תורה (ליקוטי מהר"ן סימן נ"ד) א שמועס איבער דעם כח וואס א איד פארמאגט צו קענען פארגלייכן איין ענין צום צווייטן ביים מחדש זיין חידושי תורה. דערביי האט דער רבי ארויסגעברענגט די וויכטיגקייט זיך צו אפהיטן פון ווערן פארשלעפט צו צאמשטעלן צוויי ענינים אויף אן אומריכטיגן אופן. צומאל קען זיך מאכן ביי חידושי תורה אז פון אויבנאויף קוקט אויס ווי דעם גאנצן ענין איז זייער שיין צאמגעשטעלט אבער אין אמת'ן איז עס נישט אויסגעהאלטן.

דער רבי האט דאן געזאגט צו זיינע חסידים, אבער ער האט געמיינט ספעציפיש זיין גרויסער תלמיד רבי נתן: "איך האב אייך שוין געגעבן פאסיגע כוחות צו קענען ריכטיג פארגלייכן איין זאך צום צווייטן ביים מחדש זיין חידושי תורה."

דער רבי האט ווייטער געזאגט אז מחדש זיין חידושים איז א תיקון אויף מחשבות זרות. און ער האט צוגעלייגט, "אפילו אן איינצעלנע חידוש איז אויך זייער גוט."

נאך א נקודה האט דער רבי ארויסגעברענגט איבער דעם ענין פון מחדש זיין חידושי תורה, אז דאס איז א זכות פאר דער נשמה פון די עלטערן

אפגעזעט.

רבי נתן האט שפעטער געשריבן אז ער דאנקט דעם אויבערשטן וואס האט אים אפגעהאלטן פון אננעמען דאס רבנות פאסטן, ווייל דאס וואלט אים זיכער געשטערט פון שטייגן אין עבודת השם. אזוי אויך וואלט ער נישט געהאט מעגליכקייט צו שרייבן און פארשפרייט דעם רבי'נס תורות.

דער רבי האט אמאל ביי א געלעגנהייט זיך אויסגעדרוקט, אז פאר זיינע לייט איז שוין צו שווער אנצונעמען א רבנות פאסטן, וויבאלד ער האט זיי אריינגעגעבן צופיל אמת - דאס הייסט, זיי האבן שוין צופיל ענוה.

"ווער דען זאל זיין רב, ווער עס האט נישט מורא?" האט רבי אים געענטפערט.

רבי נתן האט אבער נישט נאכגעלאזט, "איז דאס טאקע דער אמת - איז דאס די ריכטיגע זאך פאר מיר?"

"יא!" איז געווען דער רבי'נס ענטפער.

"רבי נתן האט דאן צוגעדרוקט: "אבער צי איז עס דער אמת'ער אמת?"
"דו זוכסט דער אמת'ער אמת? דאן דארפסטו קיין רב נישט זיין" איז געווען דעם רבי'נס אויספיר.

דאס געשריי אין רוסישן טורמע #2

פארזעצונג פון פאריגע וואך

ער אָנגעקויפט הינדעלעך און פיש, אייער מיט קארטאפל, גרויסע זעק מעל פאר די חלות, אזוי האט ער אָנגעפאקט א גרויסן וואגן וואס איז געקומען צו פארן צום חצר פון ר' נחמן שטארקעס, דארט האט אים אָפגעווארט גרויס ארבעט, מען האט געשניטן געשיילט און געקאכט, געקנאטן און געבאקן, געמישט און געפאקט אזוי אפאר טעג, ביז די מאַכלים זענען פארטיג געווארן.

באלד ראש חודש אלול איז שוין ר' משה ארויסגעפארן קיין אומאן און איז געזעצן אין די הייליגע טעג נאנט צום ציון על התורה ועל העבודה, ער האט געדינט דעם באשעפער און זיך אָנגעגרייט צו גרויסן יום הדין, אזוי ווי עס איז געקומען אפאר טעג פארן יום טוב האט ער גענומען זיין אָפגעשפארטע זעקל געלט און איז ארויסגעגאנגען אין מארק, דארט האט

עס האט געהערשט א הונגער און מיליאנען רוסישע האבן געהונגערט אויף ברויט, ר' משה האט אנגעווארן זיין פרנסה און איז אריבער וואוינען אין די גרויסע שטאט מאסקעווע, פון א שיינער סוחר איז ער געווארן א פשוטער בעל צגלה, אבער די סעודות פון ראש השנה אין אומאן האט ער ווייטער געפירט, קיין שום זאך האט אים נישט אפגעשטעלט, ער פלעגט זאגן אז דער רבי שאפט דאס געלט. טראץ וואס דורכאויס דאס יאר האט ער נישט נישט עפעס באזונדערס פארדינט אבער ווי גאר עס איז געקומען חדש אלול איז אים אנגעקומען גוטע ביזנעס פון דא און דארט און האט געלייזט אפאר רובל, ר' משה האט געוואוסט אז די פארדינטע געלט איז נישט זיינע, דאס איז געלט וואס איז געשיקט געווארן פאר די סעודות

אין אומאן.

מען דערציילט אויף ר' משה אז ווען ער פלעגט ארומפארן מיט זיינע פערד פלעגט ער זיך מאכן ווי א שכור, ווייל א שכור איז געווען זייער א שיינע מכובד'יגע זאך אין רוסלאנד.. רייטנדיג אויפן פערד פלעגט ער שרייען צום אויבערשטן און זינגען לידער אויפן קול מיטן גאנצן הארץ, די פערד האבן שוין געוואוסט ווי שנעל צו לויפן לויט די לידער פון ר' משה! געווענליך פלעגן זיי גיין געמיטלעך אבער ווען ר' משה האט אנגעפאנגען זינגען נבכנ צדיקים.. יראו וישמחו... האבן זיי גענומען לויפן... שנעל...

מיט דער צייט איז דער קיבוץ אונטערן

מען האט געדונגען א קליינעם זאל נאנט צום קלויז, וואו מען וועט צושטעלן די געשמאקע סעודות. אזוי ווי עס האט געפעלט טישן און בענק האט ער געטראפן א עצה אז ער וועט נאכן דאווענען אין קלויז אריבערשלעפן פון דארט די טישן און בענק וואס מען ניצט פארן דאווענען, אזוי האט ר' משה אליין געשלעפט נאך מעריב די טישן און בענק צום זאל און נאכן עסן צוריקגעטראגן מען זאל קענען דאווענען אויף מארגן. אינדערפרי נאכן דאווענען האט ער ווידער אויפגעהויבן די שווערע בענק און טישן צו סעודה און ווידעראמאל צוריקגעברענגט

צו מנחה. אזוי האט ר' משה געהאט א ארבעט דורכאויס ראש השנה צו שלעפן בענק מיט טישן אהין און צוריק. די חסידים פון יענע צייט פלעגן דערציילן אז כאטש ר' משה האט

ביטער שווער געארבעט האט ער אלעס געמאכט מיט א שמייכל און געגעבן די בעסטע געפיל פאר יעדער איינער וואס איז געקומען.

אסאך יאר האט זיך אזוי געפירט דער סדר, ר' משה קומט אן פרי קיין אומאן און שטעלט צו די סעודות פאר די געסט, די ארעמע חסידים זענען געווען איבער גליקליך ווייל נאכן פארן די לאנגע נסיעה האט זיי געווארט עפעס נארהאפטיג צו עסן און עס האט אראפגענומען פון זיי דער עול פון זוכן א פלאץ אדער צוגרייטן עסן אויף ראש השנה. אויך ווען עס זענען געקומען שווערע יארן וואס דער מצב אין רוסלאנד איז געווען עגב,

אייזערנעם פארהאנג פון די קאמוניסטן געווארן שווער און ענג צו קענען דאווענען דארט, די רשעים האבן פארשפארט די קלויז מיט א שלאס און די חסידים האבן געזוכט באהאלטענע ערטער צו אנגיין מיט די תפלות, אז דער קיבוץ זאל זיך האלטן, די מוסרים פלעגן זיי לאקערן און ווען זיי פלעגן כאפן דאס ארט זענען אלע מתפללים אנטלאפן פון פענסטער...

יאר תרצ"ז איז אבער געשען די זאך. מען האט געכאפט ר' משה טיילן עסן פאר די מתפללים, (געבן עסן פאר א צווייטן אין געווען א גרויסע פארברעך אין די סדום-געזעצן אין רוסלאנד) מען האט אים געכאפט און אנגעווארנט אז אויב גייט מען אים כאפן נאכאמאל טיילן עסן וועט ער שטרענג באשטראפט ווערן, ר' משה האט זיך אוימוויסנד געמאכט און גלייך נאכן באפרייען איז ער צוריקגעגאנגען טיילן עסן פאר די געסט אין אומאן. אבער אויך דאס מאל האט מען אים געכאפט און פארשפארט אין תפיסה מיט א שווערע משפט.

אויך דאס מאל האט זיך ר' משה גענומען צו די אלטע גוטע עצה פון בעטן און שרייען צום באשעפער און אויך די איבערגעבליבענע חסידים וואס זענען געבליבן אין אומאן האבן איינגעריסן הימלען פאר אים. די ישועה האט אנגעהויבן אויפשטייען, ווען א שוועסטער זיינע וואס איז געבער פארקראכן פון אידישן וועג, און איז ארויפגעשטייגן אין הויכע שטעלעס ביז די קאמוניסטן האט געזאגט אויף אים א רעקאמענדאציע פארן בית משפט אז ער איז א גלייכער און גוטער ארבעטער (א ארבעטער דאס איז געווען די העכסטע מדריגה אין רוסלאנד! לויט דער קאמוניסטישער קרומער

קאפ, ווער ס'ארבעט דארף מען אים האבן... ווער גישט לעבט און עסט אויף יענעמלס חשבון, זאל ער גיין געזונטערהייט...) אין איינע פון די טעג איז אריינגעקומען אן אפיציר אין זיין כאטקע און אים גענומען צו אן אויספארשונג, מען האט אים אויסגעפארשט פון וואו האט ער געלט צו טיילן עסן? און פארוואס טיילט ער עסן יעדעס יאר אין דער זעלבער צייט. ר' משה האט זיי געענטפערט מיט א תמימות, אז ער ארבעט שווער, ער פירט א גאנצן טאג מענטשן מיט זיין פערד און וואגן פון דעם פארדינט ער זיין געלט. אזוי אויך האט ער זיי דערציילט די מעשה וואס ער האט בייגעלעבט פאר יארן צוריק ווען ער האט געזעהן דער טויט פאר די אויגן און דעריבער האט ער גע'טענה'ט אז מאכט ער יעדעס יאר א סעודת הודאה... צו דאנקען אויף דעם וואס זיין לעבן איז געראטעוועט געווארן! מען האט אים צוריקגעפירט אין זיין בודקע און ער איז געבליבן מיט ספיקות וואס האט אים געשיגטן ביזן הארץ צו האט ער ריכטיג געענטפערט אדער האט ער זיך אליין מודה געווען אין זיין באשולדיגונג.

מיטן אויבערשטן הילף זענען זיינע ווערטער אנגענומען געווארן אין די אויערן פון די פארשערס און מען האט אים באפרייט, גישט פארן שטרענג אנזאגן אז דאס איז דאס לעצטע מאל וואס ער מאכט אזא סעודה...

שבת שובה אינדערפרי האט מען אים ארויסגענומען און געברענגט צום גרויסן אפיציר פון תפיסה וואס האט אים טרוקן געמאלדן: "דו ביסט באפרייט!" די שמחה פון די חסידים זעענדיג ר' משה צוריקקומען אין קלויז פריי

פארשלאסן, אזוי אז עס איז שוין ליידער נישט געווען פארוועס צוצושטעלן סעודות, האט ער געבעטן ביים ציון: "רבי איך וויל ארויפגיין אין ארץ ישראל!"

און וואס ער האט געבעטן האט טאקע ווירקליך פאסירט! באלד נאך ראש השנה האט ר' משה אנגעגעבן א בקשה ביי דער רעגירונג פאר אים מיט זיין משפחה, צו קענען ארויסגיין פון רוסלאנד קיין ארץ ישראל און דער אומגלויבליכער נס איז געשען מען האט גלייך צוגעשטימט, נישט נאר מען האט אים געלאזט גיין נאר מען אים "פארשיקט" פון רוסלאנד!!! דאס מיינט אז ביז א קורצע צייט דארף ער שטעלן אפלאזן דאס לאנד!

די ישועה איז געווען צום סוף אויך דער גרויסער נס הצלה פון ר' משה מיט זיין גאנצע משפחה ווייל אפאר חדשים שפעטער האט מען ליידער געכאפט אסאך

טייערע חסידים וואס זענען איבערגעבליבן, א חלק האבן די רוסן ימח-שמו אנוועקגעלייגט אויף קדוש השם און די אנדערע האבן זיי פארשיקט קיין סיביר, אזוי אז ר' משה איז צום ערשט נצול געווארן פון דעם, א קורצע צייט שפעטער זענען די דייטשן ימח שמו אריינגעקומען אין אוקריינע און אויסגעמארדעט אין אפאר חדשים אלע אידן פון אומאן, בארדיטשוב טעפליק, נעמירוב און נאך שטעטלעך ארום וואס זענען אלע געווען באוואוינט מיט אידן, פון די אלע צרות איז ר' משה מיט זיין פאמיליע נצול געווארן מיטן ארויפגיין קיין ארץ ישראל.

האט געשטיגן ביזן הימל... ביי שלוש סעודות האט מען געטאנצט רקודים און זיך געפרייט מיט ר' משה דאנקענדיג דעם אויבערשטן פאר דער אפענער נס, אין דעם געלעגנהייט האט ר' משה געזאגט פאר זיינע חברים זאלט איר וויסן אז דאס יאר גיי איך זוכה זיין צו פארן קיין ארץ ישראל!

די חברים זענען געבליבן ערשטוויגט פון וואו איז ער אזוי באשלאסן ביי זיך? רוסלאנד איז דאן געווען א גרויסע ריזיגע תפיסה מען האט

נישט געקענט ארויספארן פון איר קיין ערגעץ נישט, נאר פארן בעטן רשות ארויסצופארן צו אן אנדערן לאנד האט מען געקענט פארשיקט ווערן אין סיביר... דעריבער איז ארויספארן פון רוסלאנד קיין ארץ ישראל געווען דער גרעסטער חלום פון יעדער ברסלב'ער חסיד אין יענער צייט. אבער ר' משה איז געווען זייער רואיג

און קלאר, ער האט געזאגט פאר זיינע חברים: "איך בין זיכער אין וואס איך זאג, ווייל איך האב געבעטן אויף דעם ביים רבי'ס ציון דאס יאר ערב ראש השנה, און אלע תפלות וואס איך בעט ביים רבי'נס ציון ווערט אנגענומען!"

ביז דאס יעצטיגע יאר האט ר' משה נישט מתפלל געווען ארויפצוגיין קיין ארץ ישראל ווייל ער האט געוואלט אנהאלטן זיין צוזאג פון אנגרייטן סעודות פארן עולם אויף ראש השנה, וואס איז געווען ביי אים העכער פון אלעם, אבער יענעם יאר איז שוין ליידער געווען זייער א קליינער און באהאלטענער קבוץ און דער קלויז איז געווען פארמאכט און

אנטשולדיגט, איך האב חרטה!

המשך פון די לעצטע זייט

זיין נשמה פון די עבירה פון הלכנת פנים וואס איז גלייך צו רציחה.

נח האט איבערגעלייפנט דעם בריוו מער ווי צען מאל! זיין הארץ איז אויסגעגאנגען פון ציפּעדיגע חרטה: "ווען איך וואלט נאר געוויסט ווי שטארק איך טו אים ווי... ווען איך וואלט נאר א מינוט אריינגעטראכט..." די גרויסע חרטה האט אים געפירט צו שרייבן א איבערשטענדיגן בריוו פאר יום-טוב, צוזאמען מיט א מתנה זיך איבערצובעטן.

הרע, רכילות, און בייזע ווערטער ביז צו פארשעמען ברבים, וואס איז ממש ווי רציחה. נח האט זיך נישט געשעמט צו רעדן שלעכט אויף אנדערע חברים הויך און מיט חוצפה.

יום-טוב, אלס א קלוג אינגל, האט זיך אראפגעזעצט שרייבן א בריוו פון זיין פארווייטאגט הארץ צו נח. אין דעם בריוו האט ער באשריבן זיינע באהאלטענע קרעכצן און טרערן. מיט זיינע ווערטער האט ער פרובירט צו ערקלערן פאר נח, אז ער זאל ראטעווען

סיפורי מעשיות משנים קדמוניות

(אזוי איז אלץ געווען די 'נארישע [און פארבלאנדזעטע] דיעה' פון א טייל פון זיי - און זיי האבן זיך אזוי געפונען, 'נארישע סברות' און 'געדראנגען' [זיך אויפגעדריינגען] - ביז זיי זענען דערין פארפירט געווארן, און האבן געזאגט: "אז 'כבוד' איז דער 'תכלית'!" - און אזוי [ווייטער] די אלע [אנדערע] 'כיתות' [גרופעס] וואס דא וועט ווייטער שטיין, האבן זיי אלע געהאט [אסאך] 'נארישע געדראנגען' אויף זייערע 'נארישע דיעות'!)

[נאר רבינו ז"ל האט נישט געוואלט ערקלערן אלע 'פארבלאנדזעטע סברות' וואס איז פארהאן אין די דאזיגע געדאנקען - ווייל ס'איז פארהאן אין זיי אזעלכע שטארקע פארבלאנדזעטע געדאנקען, אז ס'איז חסיד ושלום מעגליך, זיך באמת צו פארנארן רחמנאליצן, אין די דאזיגע 'פאלטשע סברות']!

זענען זיי געגאנגען זוכן אזוי א מענטשן [אזא

ביז ס'איז ביי זיי געבליבן: "אז דער 'עיקר תכלית' איז 'כבוד'!" איבערדעם [צוליב דעם] מוז מען זוכן א 'איש מכובד' (פלומר: א מענטש וואס ער האט 'כבוד') - און דערצו זאל דער מענטש נאכיאגן נאך 'כבוד' [און דערגרייכן 'כבוד']!

ווארן, ווייל [וויבאלד] דער מענטש [איז א 'איש מכובד', וואס ער] האט 'כבוד', און יאגט נאך דעם 'כבוד', און ער העלפט די 'טבע' וואס זי וויל 'כבוד' - נמצא [קומט אויס]: איז זיך דער מענטש [אז דער דאזיגער מענטש איז זיך] משתדל און גייט נאך דעם 'תכלית', און האט דערלאנגט [דערגרייכט] דעם 'תכלית'! - ווארן דער 'תכלית' איז זיך [דאך] 'כבוד', כנ"ל. איבערדעם [צוליב דעם, איז] דער [דאזיגער] מענטש, קער [פאסט] צו זיין 'מלך'!

סארט מענטש!

און ווייל דאס 'לאנד' איז אויף 'גורם' [ברענגט דערצו] - ווארן ס'פארהאנדן [פארהאנען] א 'מדינה', וואס די 'מדינה' איז 'גורם' און זי איז 'מסוגל' צו 'כבוד'! - און אזוי איז פארהאנדן [פארהאנען] א 'מדינה', וואס זי איז 'מסוגל' צו א 'אנדערע מידה' - איבערדעם [צוליב דעם] האבן די [דאזיגע] 'פיתה' וואס ביי זיי איז געווען דער 'עיקר תכלית', 'כבוד', געזוכט א 'מדינה' וואס זי איז 'גורם' און 'מסוגל' צו 'כבוד'!

האבן זיי געפונען א 'מדינה', וואס זי איז 'מסוגל' דערצו - האבן זיי זיך דארט באזעצט! א [אנדערע] טייל האבן געזאגט: "אז נישט דער 'כבוד' איז דער 'עיקר תכלית'! און זיי האבן געקלערט [געפארשט]: "אז דער 'עיקר תכלית' איז 'רציחה'!"

ווארן מיר זעהן: אז אלע זאכן וואס ס'איז פארהאנדן [פארהאנען] אויף דער וועלט, מוזן אלע פארלענדט ווערן [צוגרונד גיין]! - און וואס ס'איז פארהאנדן [פארהאנען] אין דער וועלט, 'גראז', און 'אלע פרוכטן', און 'מענטשן', און 'אלץ' וואס אין דער וועלט - מוז אלץ צום סוף, 'נישט' [צונישט] ווערן [צוגרונד גיין]!

נמצא [קומט אויס]: איז זיך דער 'תכלית' פון אלע זאכן [אז דער 'תכלית' פון אלע זאכן איז], אז ס'זאל 'נכלה' ווערן [דהיינו: פארלענדט ווערן [צוגרונד גיין]]! איבערדעם [צוליב דעם, איז] א 'רוצח' וואס ער הרג'ט און פארלענדט מענטשן - ברענגט ער זיך [ער מערט צו ברענגען] די וועלט צום 'תכלית'!

איבערדעם [צוליב דעם] האבן זיי זיך אפגעקלערט "אז דער 'תכלית' איז 'רציחה'!" האבן זיי געזוכט א מענטשן [מענטש], וואס ער זאל זיין א 'רוצח', און א 'פסן', און א

זענען זיי געגאנגען - און האבן געזעהן: ווי מ'האט געטראגן א 'אלטן בעטלער' א 'ציגיינער'! - און ס'זענען אים נאכגעגאנגען, אפער [בער] פינעף-הונדערט 'ציגיינערס'! - און דער [דאזיגער] 'בעטלער', איז געווען 'בלינד', און 'קרום', און 'שטום'!

און די [אויבנדערמאנטע] לייט, זענען אים נאכגעגאנגען! ווארן זיי אלע זענען געווען זיין 'משפחת' ערע' [מענטשן פון זיין משפחה]! - ווארן ער האט געהאט 'שוועסטערס', און 'ברודערס', און זיין 'זרע מרעים'! - ביז ס'איז פון זיי געווארן אזויפיל, די אלע וואס זיי זענען אים נאכגעגאנגען! - און האבן אים געטראגן!

און דער 'אלטער' 'בעטלער', האט זייער מקפיד געווען אויף זיין 'כבוד'! - ווארן ער איז געווען זייער 'בייז' [א גרויסער 'פסן']! און ער האט זיך אלעמאל, אויף זיי א גרויסן 'בייזער' געטאן [זיך אויפגעברענגט אויף זיי מיט 'גרויסע קפידות']! - און [ער] האט אלעמאל געהייסן: "אז אנדערע [מענטשן] זאלן אים טראגן!" - און האט זיך אלעמאל געבייזערט אויף זיי!

נמצא [קומט אויס]: איז זיך דער 'אלטער' 'בעטלער' [אז דער דאזיגער 'אלטער' 'בעטלער' איז], א גרויסער 'איש מכבוד'! - ווארן ער האט אזוי א [אזא] 'כבוד', און יאגט אזוי נאך דעם 'כבוד' - ווארן ער איז זיך זייער מקפיד אויף זיין 'כבוד'!

איבערדעם [צוליב דעם] איז דער [דאזיגער] 'בעטלער' זיי געפעלן - און זיי האבן אים אויפגענומען פאר א 'מלך'!

‘שְׁכַל’ זאל נישט פארגרעבט ווערן] - און אזוי א
[אזא] מענטש קער צו זיין א ‘מֶלֶךְ’! נאר זיי
האבן תיכף נישט געקענט געפינען אזוי א [נישט
געקענט גלייך טרעפן אזא] מענטשן, וואס ער
זאל נישט עסן דאס [זעלבע] ‘עסן’ פון אנדערע
מענטשן

האבן זיי זיך דערווייל אויסגעקליבן א ‘עושר’,
וואס ער האט ‘אסאך עסן’ (און זיין ‘עסן’ איז
‘אביסל איידעלער’!) - ביז זיי וועלן געפינען אזוי
א מענטשן ווי זיי ווילן, וואס ער זאל נישט עסן
וכו, ‘כנ”ל - און דערווייל האבן זיי געמאכט דעם
‘עושר’ פאר א ‘מֶלֶךְ’! - ביז זיי וועלן געפינען
אזוי א מענטש ווי זיי ווילן, ‘כנ”ל [און] דעמאלט,
וועט דער ‘עושר’ אראפ פון דער ‘מליכה’, און
מ’וועט יענעם אויפנעמען פאר א ‘מֶלֶךְ’! און
זיי האבן זיך אויסגעקליבן א ‘מדינה’, וואס זי
זאל קערן [צוברענגען] און ‘מסוגל’ זיין] דערצו
- און זיי זענען געגאנגען, און האבן זיך דאָרט
באזעצט!

א טייל האבן געזאגט: “אז א ‘פֶּת־תּוֹאֵר’ קער
[פאסט] צו זיין א ‘מֶלֶךְ’! ווארן דער ‘עיקר
תכלית’ איז זיך: “אז די וועלט זאל זיין באזעצט
מיט מענטשן”! - ווארן פונדעסטוועגן [צוליב
דעם] איז זיך [דאך] די וועלט באשאפן געווארן
און ווייל א ‘פֶּת־תּוֹאֵר’ ברענגט צו ‘דער תּוֹאֵה’,
וואס דורכדעם ווערט גרעסער דער ‘ישוב’ פון
דער וועלט (ווארן ס’ווערן מער מענטשן!) - נמצא
ברענגט זי זיך צום ‘תכלית’! איבערדעם קער
[פאסט] א ‘פֶּת־תּוֹאֵר’ צו זיין א ‘מֶלֶךְ’! האבן
זיי זיך אויסגעקליבן א ‘פֶּת־תּוֹאֵר’ - און ‘זי’
איז איבער זיי, געווארן ‘מֶלֶךְ’! ון זיי האבן זיך
געזוכט א ‘מדינה’, וואס ס’זאל דערצו קערן
- און זיי זענען געגאנגען, און האבן זיך דאָרט
באזעצט!

גרויסער ‘בעל־קנאה’! - ווארן אזוי א [אזא]
מענטש, איז ביים [מער נענטער צום] ‘תכלית’
(וועדליג [לויט] זייער פארפירטע [פארבלאנדזעטע]
דיעה, און ‘דער’ קער [פאסט] צו זיין א ‘מֶלֶךְ’!
זענען זיי געגאנגען זוכן אזוי א מענטשן האבן
זיי געהערט א ‘געשריי’! האבן זיי געפרעגט:
“וואס איז דאס אזוי א [אזא] ‘געשריי’?! האט
מען זיי געענטפערט: “[אז] דאס ‘געשריי’ איז:
וואס איינער האט זיין ‘פאטער און מוטער’
געקוילעט [געשחטן]!”

האבן זיי זיך אנגערופן: “ווי געפינט זיך נאך
אזוי א [אזא] ‘רוצח’ [איז דען פארהאן א גרעסערע
‘רוצח’ פון דעם], וואס ער זאל אזוי א [אזא]
‘שטארק הארץ’ האבן, און זאל זיין אזוי א [אזא]
‘כּעסן’, אז ער זאל הרג’ענען [זיין] ‘פאטער און
[זיין] מוטער’! - אָט ‘דער [דאזיגער] מענטש’
האט דערלאנגט [דערגרייכט] דעם ‘תכלית’
(דחינה: ‘דער’ וואס האט [זיין] ‘פאטער און מוטער’
געקוילעט [געשחטן]!”

און ער איז זיי וואויל־געפעלן! - און זיי האבן
אים אויפגענומען פאר א ‘מֶלֶךְ’! און זיי האבן
זיך געזוכט א ‘מדינה’, וואס זי זאל ‘גורם’ זיין
(דחינה: זי זאל דערצו קערן) צו ‘רציחה’!

האבן זיי זיך אויסגעקליבן א ‘אָרֶט’ [פלאץ]
צווישן [בערג] [און] ‘הויכ־בערג’, וואס דאָרטן
האלטן זיך ‘רוצחים’ [זיי וואוינען צווישן די
בערג]! - און זיי זענען אהינגעגאנגען, און זיי
האבן זיך דאָרט באזעצט מיט זייער ‘מֶלֶךְ’!

א [אנדערע] טייל האבן געזאגט: “אז ס’קער
[ס’פאסט] צו זיין א ‘מֶלֶךְ’, דער וואס ער האט
[א שפע פון] ‘אסאך עסן’, און ער עסט נישט
דאס [זעלבע] ‘עסן’ פון אנדערע מענטשן,
נאר ‘איידעלע זאכן’ [למשל ‘מילעך’ - כּדי זיין

לאמיר זיך פאר הערן

די צוועלעווטע מעשה - דער בעל תפילה (9)

ד. וועם האבן געטען פאר א מלך די כזה וואס האבן געהאלטן אז א מלך דארף זיין איינער וואס עסט נאר איינעלע עסן?

☐ זיי האבן געטראפן איינעם וואס עסט נאר איינעלע עסן

☐ זיי האבן נישט געטראפן האבן זיי דערווייל געטען א עושר אלס מלך

☐ זיי האבן נישט געטראפן א מלך

ה. וועם האבן געטען פאר א קעניג די כזה וואס ביי זיי איז די תכלית צו באזעסן די וועלט?

☐ איינער וואס האט געהאט אסאך קינדער

☐ איינער וואס האט געהאט אסאך ווייבער

☐ א יפת תואר

ו. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?

☐ איינמאל

☐ צוויימאל

☐ איך האב געוואלט

א. וועלכע קעניג האבן די כת פון כבוד געטראפן?

☐ א אלטער בעטלער א צייגנער וואס האט זייער

מקפיד געווען אויף זיין כבוד

☐ א אלטער פשענער מענטש

☐ א אינגער מענטש וואס האט א גאנצן טאג

גערעדט פון זיין כבוד

ב. פארוואס האט די צווייטע כזה געמאכט אז דער תכלית איז רציחה?

☐ ווייל ווער ס'הרגט אסאך מענטשן האט אסאך

כבוד

☐ ווייל אלעס אין דער וועלט ווערט פארלענט און

א רוצח פארלענט מענטשן

☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג

ג. וועם האבן זיי געטען פאר א מלך?

☐ איינער וואס האט געהרגט אסאך מענטשן

☐ איינער וואס האט געהרגט זיינע קינדער

☐ איינער וואס האט געהרגט זיין טאטע און מאמע

טיפער געטראכט

און זיי האבן זיך גיזוכט א מדינה וואס זי זאל גורם זיין צו... ביי וועלכע כת איז דער רבי מפרט די לאנד וואס זיי האבן זיך באזעסן?

ציבן אויך יעדע איינע פון די פיר לשונות, אויך וועלכע כת האט עס דער רבי געשריבן

און זיי האבן זיך אויסגעקליבן א מדינה וואס זי זאל קערן מיטן דערצו

און זיי האבן זיך גיזוכט א מדינה וואס ס'ע זאל דערצו קערן

און זיי האבן זיך גיזוכט א מדינה וואס זי זאל גורם זיין צו...

האבן די פיה גיזוכט א מדינה וואס זי איז גורם און מסוגל צו...

תשובות אויף די מעשה פון דער בעל תפילה (8)

וויפיל מאל ביי די מעשה האט דער בעל תפילה געגעבן א עצה? און פארוועסען? צוויי מאל

1, פארן מלך - אז די כת יחידה זאל חתונה האבן מיטן גבור

2, פאר די מדינה של עשירות אז מען באדארף קלערין. דאס פיריכץ פון דעם גבור. כדי ער זאל דורך דעם דערקענען.

אויב דאס איז דער גבור פון דעם מלך

וויפיל מאל שטייט אין די מעשה אז עס איז געווען א "רוח סעדה"? פינף מאל

לע"נ האשה ה' מרת טשארנא בת ר' חיים יחזקאל ע"ה

ב"ה אז דער טעלעפאן לייגן ארבעט שוין און מען קען שוין מאכן די בחינות, רופט

646-585-3040 02-5-3333-72

אנטשולדיגט, איך האב חרטה!

וויאזוי ער קוקט אויס.

נישט לאנג נאכדעם איז א בא'חנ'ט און איידעלע אינגל מיט'ן נאמען יום-טוב אריינגעקומען אין פתח. ביים ערשטן הפסקה האבן רוב קינדער אים ארומגענומען. אין די קומענדיגע טעג זענען זיי געווארן גוטע פריינט און אים געלערנט פארשידענע שפילן. טייל האבן אפילו געוויזן מער פריינטשאפט און אים דערציילט איבער די מנהגים פון די ירושלימער אידן און איבער די כבדי צדיקים וואס געפינען זיך דארט.

צוביסלעך האט דאס אינגל אנגעהויבן רעדן און שמועסן, און ער האט דערציילט וואס עס האט זיך געטון מיט אים אין דעם ווייטן ווילאמסבורג... ער האט נישט פרובירט צו באהאלטן זיין טיפן אמעריקאנער אקצענט. דאס איז געווען אינטערעסאנט פאר די קינדער, אבער נאך צוויי טעג האבן זיך אלע צוגעוואוינט און פארגעסן דערפון.

אויסער נח! נח האט שטארק מקנא געווען יום-טוב'ן, וואס איז געווען באשאנקען מיט גוטע מדות און באלוינט ביי יעדן. ער האט אנגעהויבן רעדן מאדנע און קאמיש, נאכמאכנדיג יום-טוב'ס אקצענט מיט אן אפענע שטאם. אנפאנג האבן אפאר חברים געלאכט, אבער מיט די צייט האבן זיי זיך דערווייטערט פון אים און אים אפילו מוסר געזאגט דערויף. יום-טוב האט גוט פארשטאנען זיין כוונה און עס האט אים זייער וויי געטון. אין פתח האבן זיך אנגעהויבן קבוצות און א גאנצע מחלוקת האט זיך אנטוויקלט, מיט לשון

מיר האבן געלערנט אין די מעשה פון די כתות וועלכע האבן געזוכט אלס סארט תכלית. דער רבי פארציילט, אז איינע פון די כתות האבן געפונען א גאר אכזריות'דיגע און שרעקליכע תכלית, נישט מער און נישט ווייניגער ווי צו הרגענען מענטשן! א נידריגע מדרגה וואס האט נישט קיין גלייכן.

זייער פארדרייטע השקפה איז געווען, אז אויב אלע זאכן ווערן סוף-כל-סוף חרוב און קאלע, דאן מוז דאס זיין די תכלית. דערפאר, יעדער מענטש וואס הרגעט מענטשן און ברענגט זיי צו זייער ענדע, ווערט ביי זיי פאררעכנט אלס חשוב און טייער. זיי האבן געזוכט א מענטש וואס איז א רוצח, א כעסן, און א גערעגטער.

דער רבי האט געוויסט אז יעדעס פרט אין די מעשה וועט זיין נוגע אפילו אין אונזער דור. פֿרעגן מיר זיך: וואס האט די דאזיגע פת הרוצחים מיט אונז איינגעלייגט? מיר האבן דאך ב"ה נישט קיין שום שייכות מיט אזעלכע זאכן. נאר רבי נתן ברענגט אין לקוטי הלכות: "עס זענען דא אזעלכע וואס ווערן איבערגענומען פון א מדה פון רציחה און זיי הרגענען ממשי, אבער עס זענען אויך דא בעלי מחלוקת וואס רודפ'ן א צווייטן מיט קנאה און שנאה 'כמעט' ביז רציחה, וואס דאס איז אויך א בחינה פון רציחה."

אן אינטערעסאנטע נייעס האט זיך געהערט אין פתח ו' פון משה הלל: "אין דריי וואכן ארום קומט א נייער אינגל פון אמעריקע צו אונזער פתח. זיי האבן זיך אריבערגעצויגן קיין ארץ ישראל צו וואוינען צווישן די ירושלימער אידן." די קינדער האבן זיך זייער געפריידט און יעדער האט געהאט שאלות צו פרעגן, פרובירנדיג צו אויסגעפונען וויאזוי ער הייסט און